

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-112/18-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda mr. sc. Inge Vezmar Barlek, predsjednice vijeća, Lidije Vukičević i Marine Kosović Marković, članica vijeća, te više sudske savjetnice Marine Zagorec, u upravnom sporu tužitelja mr. sc. R. M. iz Đ., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi prava na pristup informacijama, dana 13. lipnja 2018.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje točke 3. rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, KLASA: UP/II-008-07/17-01/880, URBROJ: 401-01/11-18-5 od 9. veljače 2018.

Obrazloženje

Rješenjem tuženika KLASA: UP/II-008-07/17-01/880, URBROJ: 401-01/11-18-5 od 9. veljače 2018. je pod točkom 1. izreke poništeno rješenje N. n. d.d. od 5. rujna 2017.; točkom 2. izreke djelomično je tužitelju odobreno pravo na pristup preslikama sljedećih dokumenata: ugovora o radu 2781 od 31. listopada 2014., sporazuma o raskidu ugovora o radu uz ponudu novog ugovora od 11. svibnja 2015. i ugovora o radu 2781/2 od 11. svibnja 2015. na način da se na istima prekriju adresa i vlastoručni potpis N. M. te je u tom dijelu zahtjev za pristup informacijama odbijen. Ujedno je odobreno pravo na pristup presliku isplatne liste plaće za razdoblje od 1. do 31. srpnja 2017. na način da se na istoj prekriju svi podaci osim imena i prezimena, bruto iznosa za redovni rad, bruto iznosa za minuli rad, bruto iznosa za topli obrok i iznosa naknade za prijevoz te je u pogledu preostalih podataka zahtjev za pristup informacijama odbijen. Točkom 3. izreke odbijen je zahtjev za pristup informacijama u preostalom dijelu informacija navedenih u točki 3. zahtjeva za pravo na pristup informacijama, a točkom 4. izreke N. n. d.d. je naređeno da postupi sukladno točki 2. izreke u roku 8 dana od primitka rješenja. Točkom 5. izreke predmet je u pogledu točke 2. zahtjeva za pristup informacijama vraćen prvostupanjskom tijelu na ponovni postupak.

U upravnom sporu koji je protiv točaka 1., 2., 4. i 5. izreke navedenog rješenja tuženika pokrenulo prvostupanjsko tijelo N. n. d.d., donesena je presuda poslovni broj: UsII-50/18-14 od 4. svibnja 2018. kojom je odbijen tužbeni zahtjev za poništavanje točaka 1., 2., i 5. izreke, dok je poništena točka 4. izreke rješenja te je N. n. d.d. naloženo da postupi sukladno točki 2. izreke

tuženika u roku od 8 dana od primitka te presude.

Protiv točke 3. naprijed navedenog rješenja tuženika tužitelj je u ovom predmetu podnio tužbu (u kom smislu je kao zainteresirana osoba na raspravi održanoj kod ovog Suda 4. svibnja 2018. u predmetu poslovni broj: UsII-50/18, specificirao tužbeni zahtjev u ovom predmetu). Smatra da mu tuženik oduzima pravo na pristup informacijama odnosno dobivanja preslika svih zatraženih dokumenata te predlaže Sudu da poništi rješenje tuženika.

Tuženik se u odgovoru na tužbu, u dijelu koji je predmet ovog upravnog spora, poziva na članak 23. stavak 5. točku 5. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“ 25/13. i 85/15., dalje: ZPPI) odnosno na institut zloupotrebe prava na pristup informacijama, zbog čega je i odbio zahtjev za pravo na pristup informacijama. Ističe kako se u pravnoj teoriji zlorabom prava definira kao vršenje sadržaja subjektivnog prava protivno svrsi prava ili nanošenjem nedopuštene štete interesu trećih osoba te ukazuje da je zloupotreba prava zabranjena u svim pravnim sustavima i to izričito ili proizlazi iz shvaćanja javnog poretka. Uz subjektivni element, zloupotreba prava ima objektivni element koji može postojati i bez subjektivnog elementa, a sastoji se u prekomjernom podnošenju zahtjeva (npr. jednim zahtjevom se traži veći broj odnosno količina informacija ili podnošenje više zahtjeva) što dovodi do opterećivanja rada i funkcioniranja tijela javne vlasti te onemogućavanja tijela javne vlasti da obavlja svoju redovitu djelatnost propisanu zakonom i drugim propisima, koju obavlja u javnom interesu. Subjektivni element predstavlja moralnu kategoriju koja stavlja u odnos podnositelja zahtjeva, tijelo javne vlasti i javni interes. Spajanjem subjektivnog i objektivnog elementa rezultat zloupotrebe prava ogleđa se u prekoračenju pravne i moralne granice primjene instituta prava na pristup informacijama, čija je posljedica neproporcionalno i neopravdano opterećivanje rada i funkcioniranja tijela javne vlasti bez ostvarivanja javnog interesa pružanjem informacije koji bi nadilazio moguće opterećenje. Predlaže Sudu da odbije tužbeni zahtjev.

Tužitelj u očitovanju na navode odgovora na tužbu ističe kako navodi tuženika nisu istiniti, tražene informacije moguće je pronaći i ustupiti trenutno, ispisom računovodstvenih i knjigovodstvenih kartica, a potrošnja javnog novca je od javnog interesa. Potrošnja financijskih sredstva pojedinca za upotrebu službenih vozila, prisustvovanje seminarima, edukacijama itd. ne predstavlja zloupotrebu prava na pristup informacijama, budući da N. M. u odnosu na kojeg se traže informacije, u N. n. d.d. radi svega nekoliko godina pa se ne može raditi o previše zatraženih dokumenata. Predlaže Sudu da usvoji tužbeni zahtjev i po potrebi zakaže raspravu.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja (članak 55. stavak 3. Zakona o upravnim sporovima, "Narodne novine" 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje: ZUS) Sud je ocijenio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Prije svega, ispunjeni su uvjeti za rješavanje ovog spora bez rasprave sukladno odredbi članka 36. točke 4. ZUS-a, a stranke izričito ne traže održavanje rasprave.

Pobijanim rješenjem u osporenom dijelu odbijen je zahtjev tužitelja za dostavu preslika odgovarajućih dokumenata iz kojih su vidljivi svi troškovi koje su N. n. d.d. podmirile u korist N. M., mag. inf. kao što su službena putovanja (inozemna i tuzemna), sveučilišni ili veleučilišni studiji (inozemni i tuzemni), edukacije (inozemne i tuzemne), seminari (inozemni i tuzemni), predavanja (inozemna i tuzemna), konferencije (inozemne i tuzemne), znanstveni i stručni skupovi (inozemni i tuzemni), pozvana predavanja (inozemna i tuzemna), putni troškovi (svi odgovarajući dokumenti koji pravdaju nastale troškove za upotrebu svih službenih vozila N. n. d.d. u tuzemstvu i inozemstvu, svi odgovarajući dokumenti koji pravdaju nastale troškove za upotrebu svih vrsta javnih prijevoznih sredstava u tuzemstvu i inozemstvu...), izjave o načinu ostvarivanja prava na naknadu za prijevoz, izjave o adresi stanovanja iz koje zaposlenik najčešće dolazi na posao i odlazi s posla i sve ostalo.

Iz navedenog proizlazi kako tužitelj zahtjeva neodređeni broj i opseg informacija, a iz pobijanog rješenja proizlazi da je tuženik u odnosu na dio traženih informacija ocijenio koje je

informacije opravdano dati u javnom interesu te je to i naredio točkom 2. izreke naprijed navedenog rješenja tuženika, što je ovaj Sud potvrdio presudom poslovni broj: UsII-50/18-14 od 4. svibnja 2018.

U odnosu na preostali dio traženih naprijed navedenih informacija, Sud nalazi da je tuženik pravilno primijenio mjerodavno materijalno pravo odnosno odredbu članka 23. stavka 5. točke 5. ZPPI-a koja propisuje da će tijelo javne vlasti rješenjem odbiti zahtjev ako jedan ili više međusobno povezanih podnositelja putem jednog ili više funkcionalno povezanih zahtjeva očito zloupotrebljava pravo na pristup informacijama, a osobito kada zbog učestalih zahtjeva za dostavu istih ili istovrsnih informacija ili zahtjeva kojima se traži velik broj informacija dolazi do opterećivanja rada i redovitog funkcioniranja tijela javne vlasti.

Tuženik je detaljno obrazložio elemente zloupotrebe prava na pristup informacijama što ovaj Sud s obzirom na okolnosti konkretnog slučaja prihvaća i ne nalazi nezakonitosti rješenja u pobijanom dijelu. Tužitelj naime zahtjeva sve informacije kojima tijelo javne vlasti raspolaže u odnosu na jednog zaposlenika te bi tijelo javne vlasti radi udovoljenja takvom zahtjevu trebalo obraditi različite podatke, što bi i prema ocjeni ovog Suda prekomjerno opteretilo rad i redovito funkcioniranje tijela javne vlasti. Javni interes zbog ispunjenja kojeg bi to trebalo učiniti ne postoji, jer je u odnosu na osnovne informacije o radnom odnosu, zahtjev usvojen (uz poštovanje propisa o zaštiti osobnih podataka) budući da se radi o u tijelu javne vlasti čiji jedini dioničar je Republika Hrvatska, a o čemu se ovaj Sud izjasnio u naprijed navedenoj presudi poslovni broj: UsII-50/18-14 od 4. svibnja 2018. Međutim, zahtijevanje neodređene količine daljnjih informacija u odnosu na istog zaposlenika, može se smatrati zloupotrebom prava na pristup informacijama posebice uz činjenicu da tužitelj učestalo od različitih tijela javne vlasti zahtjeva veliku količinu informacija vezanih uz pojedine zaposlenike informatičke struke.

Stoga Sud prihvaća obrazloženje tuženika kako bi rješavanje tijela javne vlasti o ovakvom zahtjevu tužitelja dovelo do neproporcionalnog i neopravdanog opterećivanja rada i redovitog funkcioniranja tijela javne vlasti u obavljanju njegovih redovitih zadaća, što ne može biti dovedeno u pitanje radi udovoljenja opsežnom zahtjevu tužitelja. Sve ovo posebice uz činjenicu da je tužitelju odobreno pravo na pristup osnovnim informacijama vezanim uz radni odnos konkretnog zaposlenika tijela javne vlasti pa ne postoji javni interes zbog kojeg bi postupanje po zahtjevu tužitelja nadišlo opterećenje redovitog rada tijela javne vlasti.

Slijedom izloženog, Sud je na temelju odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a tužbeni zahtjev kao neosnovan odbio.

U Zagrebu 13. lipnja 2018.

Predsjednica vijeća
mr. sc. Inga Vezmar Barlek, v.r.